VISIT…

நினைத்து எங்கிக் கொண்டு இருப்பாள். ஆசை தீர இரண்டு நாள் போய்விட்டு வரட்டும்' என்று அவளுக்கு ஆதரவாகப் பேசினான் சந்திரன்.

சுமித்ரா வியப்புடன் கணவனை பார்த்தாள்.

அவன் கேலியாக இடது புருவத்தை மட்டும் ஏற்றி இறக்கினான். உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு குளிந்தாள் சுமித்ரா. கணவனது பார்வை மாறியதை அவள் கவனிக்கவில்லை.

''எப்படி கண்ணம்மா? தனியாக வேறு.''

''விமானத்தில் போகிறேன் அப்பா. இரவுக்குள் அங்கே போய் சேர்ந்து விடுவேன். இதில் தனி என்ன?''

''ஆமாம் தனி என்ன மாமா? சுமித்ரா உனக்கு இரண்டு ஐம்பதுக்கு ப்ளேன். இரண்டு மணிக்குள் அங்கே இருக்க வேண்டும். நான் மதியம் வீட்டுக்கு வந்து உன்னை விமான நிலையத்துக்கு அழைத்து போகிறேன். நீ ஒரு மணிக்குள் தயாராகிவிடு என்றான் சந்திரன்.

அவன் பேசப்பேச சுமித்ரா குழப்பம் அடைந்தாள்.

''சீக்கிரம் வந்து பாப்பா'' என்றார் தந்தை. நானும் மதியம் வீட்டுக்கு வந்துவிடுகிறேன். எல்லோரும் சேர்ந்து சாப்பிடலாம்.''

தந்தையின் பாசத்தில் சுமியின் நெஞ்சு நெகிழ்ந்தது ஆனால் இந்த வீட்டில் அப்பா மட்டுமா இருக்கிறார்?

விமான நிலையத்தில் விமானம் ஏறுவதற்காக சுமித்ரா கிளம்பிய போது சந்திரன் திடீரென்று நகைத்தான். ''நீ புத்தி சாலி என்று நினைத்தேன் சுமித்ரா? வடிகட்டின அசடு போல் நடந்து கொள்கிறாயே,'' என்றான் சொல்லமாகக் கடிவது போல.

விமானம் செல்லச் செல்ல சுமித்ராவுக்கு அதே சிந்தனை. அவன் ஏன் அப்படிச் சொல்ல வேண்டும். நீ நிரந்தரமாகச் சித்தி வீட்டில் தங்கிவிட முடியுமா? இங்கே திரும்ப வந்து தானே தீரவேண்டும். என்று இதே நிலைதானே என்றானோ? அது மெய்தானே. இன்று ஓடி ஒளிவதால் எல்லாம் சரியாகி விடுமா? இந்த அர்த்தத்தில்தான் அவன் பேசியிருக்க வேண்டும் என்று சுமித்ரா முடிவு செய்தாள். பார்க்கலாம்; முதலில் இன்றையப் பிரச்சினை. பிறகு... அதைப் பிறகு பார்க்கலாம். நேற்று காலையில் மாலையில் நடந்தது எல்லாம் நினைவு வந்தது. அதிலெல்லாம் நடிப்பு என்றே தோன்ற வில்லையே அழகாக நடித்தானோ? அப்பா முன் மெய்போல நடிக்கவில்லையே! அப்பா பெற்ற மகளும் அவனது நடிப்பில் சற்று ஏமாந்து விட்டாள் உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி என்பார்கள். அது ஒருவரது மனம்தான். அந்தப் பொல்லாத மனதிடமிருந்து தப்பிக்க வழி தேடினாள். சென்னை விமான நிலையத்தில் அவன் வாங்கித் தந்த புத்தகத்தைப் பிரித்து அதில் கவனத்தைக் கட்டாயமாகச் செலுத்தினாள். பம்பாயில் பூனா நிலையத்துக்காகக் காத்திருந்த நேரத்தில் அந்தப் பெரிய புத்தகத்தை முடித்தே விட்டாள்.

சுமி போனா கிராம் (டெலிபோன் மூலம் தந்தி) கொடுத் திருந்த படியால் சித்தி சாந்தாவின் வீட்டார் எல்லோரும் விமான நிலையத்துக்கு வந்திருந்தனர். எல்லோரும் ஆரவாரத்துடன் சுமித்ராவை சூழ்ந்து கொண்டனர். அந்தப் பிரியத்தில் சுமியின் மனம் சாந்தி பெற்றது.

''ஏய் சுமி கல்யாணமானதற்கு உன்னிடம் வித்யாசமே இல்லையே'' என்றாள் சுமித்ராவின் வயதை ஒட்டிய லாவண்யா.

''போடி மக்கு அப்படி என்ன வித்யாசம் வந்து விடுமாம்?'' என்றாள் சுமித்ரா.

''இங்கே உப்பும்'' என்று சுமித்ரா வயிற்றில் தட்டினாள் சாந்தா.

''சீ போங்க சித்தி'' என்று தம்பிமாரிடம் திரும்பினாள் சுமித்ரா. ''என்னடா உங்கள் கிரிக்கெட் எல்லாம் எப்படி இருக்கிறது? என்று விசாரித்தாள்.

''அதை ஏன் கேட்கிறாய்? இன்று வீட்டுக்குள்ளேயே கவாஸ்கர் மாதிரி அடிக்கிறேன் என்று சர விக்கை உடைத்து விட்டான்கள். பிறகு அப்பாவிடம் நன்றாக வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டார்கள்'' என்று சிரித்தாள் லாவண்யா.

''காட்டிக்கொடுத்த எட்டப்பி'' இந்த குரங்குதான் சுமிக்கா'' என்று தன் தமக்கையை காட்டிக் குமுறினான் சின்னவன் சுரேஷ். லாவண்யாவுக்கு வலிச்சம் காட்டினாள் மூத்தவன் ரமேஷ். இருவரும் கிட்டத்தட்ட இரட்டையர்கள் போல. ஒரே வயதுதான் வித்தியாசம்.

''எந்தக் குரங்கு? உங்கள் அக்காவா?'' என்று ''அக்காவில்'' அழுத்தம் கொடுத்து கேட்டாள் சுமி.

ஒரு கணம் திகைத்துவிட்டு ''ஆமாம் சுமி அக்கா'' என்று தாங்களும் அக்காவில் அழுத்தம் கொடுத்து கோரஸ் பாடினார் இருவரும்.

சிரித்துவிட்டு ''வாலுப் பசங்கள்'' என்று செல்லமாக வைதாள் சுமித்ரா.

போர்ட்டருக்குப் பணம் கொடுத்துவிட்டு சுமியிடம் திரும்பினார் சித்தப்பா லிங்கம் ''மாப்பிள்ளை வரவில்லையே சுமி. நான் அவரை பார்க்க ஆவலாக இருந்தேன்.

''அவருக்கு ரொம்ப வேலை சித்தப்பா. அப்பா வேலையை பெருமளவு அவர்தான் பார்க்கிறார்'' என்றாள் சுமித்ரா.

''பெரிய வேலை! நாளையே ஓடிவருவார் பாருங்கள். முன் னெல்லாம் இப்படித்தான் அக்கா லேசில் அம்மா வீட வரமாட் டாள் பெரியத்தானுக்கு வசதிபடாது என்று விடுவாள். ''நீ மட்டு மாவது வா'' என்று பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வந்தால் மறுநாளே பெரியத்தான் பின்னோடு வந்துவிடுவார். ஒருநாள் இருப்பதுபோல் இருந்து கையோடு அவளை அழைத்துப்போய் விடுவார். நீ வேறு லேட்டாகத் தானே பிறந்தாய் சுமி. நீ பிறக்கும் வரையில் அந்த ஆறு ஆண்டுகாலத்தில் அக்கா ஓர் ஆறு நாட்கள் கூட அம்மா வீட்டில் தங்கியது இல்லை. பெரிய அத்தான் தங்க விட்டதும் இல்லை. உன் கணவரைப் பார்த் தாலும் கொஞ்சம் பெரியத்தான் குணம்தான் தெரிந்தது. எப்படி யானாலும் தன் எண்ணத்தை சாதித்து விடுகிற தினுசு.''

சுமித்ராவுக்கு திக்கென்றது. ''நான் அம்மா மாதிரி இல்லையே சித்தி நானாகவே வந்து விட்டேனே'' என்று விளை யாட்டாகப் பேசினாள்.

''ஆமாம் வந்தாய். இரண்டு மாதங்களாக வாவா என்று லாவண்யாவும் கெஞ்சோ கெஞ்சு என்று கெஞ்சிய பிறகு வந்தி ருக்கிறாய். பத்து நாளைக்கு முன் திரும்பிப் போவதாகப் பேச்சே வரக்கூடாது. நினைவு இருக்கட்டும்'' என்றாள் சித்திக் காரி.

''மறுநாள் முழுவதும் அவிழ்த்து விட்ட கன்றுகளாகச் சுற்றினார்கள். எல்லோருக்கும் லீவு வேறு ஏதோ ஒரு போராட் டத்திற்காகப் பதினைந்து நாள் விடுமுறை கொடுத்திருந்தார்கள்.

''அங்கே சென்னையில் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு பெரிய அம்மா மாதிரி வீட்டில் எல்லாம் பார்க்கிறாள். இந்தப் பையன் கூட ஓடுகிறாள். பாருங்கள்'' என்று தன் கணவனிடம் சுமியைப் பற்றிப் பேசிச் சிரித்தாள் சாந்தா.

''பார்ப்பவர்கள் நமக்கு நாலு பிள்ளைகள் என்றுதான் நினைப்பார்கள். சுமியை விட லாவண்யா கொஞ்சம் பெரிய மனுஷி போல் நிற்கிறாள் பார்த்தாயா? என்றார் லிங்கம்.

''அவள் டாக்டரைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டு நிற்பாள்'' என்று புன்னகைத்து விட்டு எழுந்தாள் மனைவி. ''நாளை உங்களுக்கு ஓய்வுதானே திடீர் என்று வேலை எதுவும் வந்து விடாதே'' என்று விசாரித்தாள்.

''என்ன? என்ன விஷயம்? பீடிகை பலமாக இருக்கிறதே'' என்று பயந்தவர் போலக் கேட்டார் லிங்கம்.

''அப்பப்பா நிரம்பவும் பயந்தவர்தான். விஷயம் ஒன்றும் இல்லை. பிள்ளைகள் தோட்டத்துக்குப் போகலாமா என்று கேட்டார்கள். உங்களைக் கேட்டுச் சொல்வதாகச் சொன்னேன்'' என்றாள் மனைவி.

பூனாவில் நகரத்தை அடுத்து லிங்கத்துக்கு ஒரு முந்திரித் தொழிற்சாலை உண்டு. அதை அடுத்து ஒரு பெரிய தோட்டமும் உண்டு. அங்கே பிள்ளைகள் ஓடியாட இடமும் பெரிய வர்கள் கண்டு உலாவி ரசிக்கப் பெரிய சோலை வளமும் உண்டு. அங்கே பிக்னிக் செல்வது என்று இளையவர்கள் ஏகோபித்த முடிவு இப்போது பெரியவர்களும் தலை யாட்டினார்.

இரவில் ஒன்பதுமணி வரையும் நால்வரும் 'ட்ரேட்' விளையாடினார்கள். பத்து தடவை உணவு அருந்த அழைத்து இனி வரவில்லை என்றால் நாளை 'பிக்னிக் கிடையாது, என்று மிரட்டினாள் சாந்தா.

''நான்தான் ஜெயித்தேன்'' என்று அறிவித்தான் சுரேஷ்.

''ஆமாடா எண்ணிப் பார்க்காமலே சொல்லு'' என்று தம்பியின் சிகையைப் பிடித்து விளையாட்டாய் உலுக்கினாள் சுமித்ரா.

''அதற்குள் எல்லாவற்றையும் கலைத்து விட்டு ''இப்போது எப்படி எண்ணுவாயாம்? ஆக நான்'' சொல்லுவதை ஒத்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான்'' என்றான் அவன் தீர்மானமாக.

''இவன் மிகவும் பெரிய மனிதனாக வரப்போகிறான் சித்தி. நல்ல அடாவடி அடிக்கிறானே'' என்று கை கழுவிக் கொண்டு சாப்பிட அமர்ந்தாள் சுமித்ரா.

''சொல்லு சொல்லு உன் கடிதத்தைப் படித்ததில் இருந்தே எனக்கு ஒரே ஆவல்'' என்று கட்டிலில் அமர்ந்து அவளையும் அருகே அமர்த்திக் கொண்டாள் சுமித்ரா.

''பிக்னிக்''குக்குத் தேவையான சித்ரான்னங்களை எல்லாம் செய்து எடுத்துட்டு சாந்தா வந்தபோது மணி பத்தரை. அப்போது சுமியின் அறையில் விளக்கு எரிந்தது. பேச்சுக் குரல் கேட்டது.

அங்கே தலையை நீட்டி ''பேசாமல் படுக்கப் போ லாவண்யா; சுமி இன்னும் பத்து நாள் இருப்பாள். எப்போது வேண்டுமானாலும் பேசலாம். காலையில் எட்டு மணிக்குள் இங்கிருந்து கிளம்பியாக வேண்டும் சீக்கிரம் போய்ப்படு'' என்று மகளை அதட்டினாள்.

''என்ன அம்மா'' என்று சிணுங்கிவிட்டு எழுந்தாள் லாவண்யா, ''சரி சுமி நான் படுக்கப் போகிறேன். கனவில் உன் அத்தான் வந்து உன்னைத் தூங்கவிடாமல் தொல்லை செய்வாராக'' என்று ஆசீர்வதித்தாள்.

''உன் கனவில் உன் டாக்டர் வந்து தொல்லை கொடுப் பாராக'' என்றாள் சுமித்ரா பதிலுக்கு.

சிரித்துவிட்டுக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு போனாள் லாவண்யா.

வழக்கம்போல் இரவில் பல் துலக்குமுன் தூக்கம் கண்ணைச் சுழட்டியது சுமித்ராவுக்கு. வெகுநாட்களாக இவ் வளவு தூரம் ஓடி ஆடி விளையாடியது இல்லை. எனவே ஒரே அலுப்பாக இருந்தது. பழக்க தோஷத்தில் உடம்பு கழுவி விட்டு வந்து படுக்கையில் விழுந்ததுதான் தெரியும், அயர்ந்து தூங்கிவிட்டாள்.

தன் தெழிற்சாலை சம்பந்தமான சில பேப்பர்களைப் பார்த்து முடித்துவிட்டு எழுந்தார் லிங்கம். பிறகு அவரும் அவருடைய மனைவி சாந்தாவுமாக தங்கள் மகளின் வரப் போகும் திருமணம் அவர் தேர்ந்தெடுத்த மாப்பிள்ளை மாப் பிள்ளை வீட்டார் என்று பல விஷயங்களைப் பற்றி பேசிக் கொண்டு இருந்தனர். அப்போது ஒரு டாக்சி கேட்டின் முன் வந்து நிற்கவே பால்கனியிலிருந்து இருவரும் எட்டிப் பார்த்தனர். டாக்சியிலிருந்து இறங்கிய ஆளைப் பார்க்கவும் சாந்தா வாயைப் பிளந்தாள்.

''சுமி மாப்பிள்ளை!'' என்றவன் வேலையாளை அழைத் துக் கதவைத் திறக்கச் சொன்னாள், மடமடவென்று இறங்கி வாமிலுக்கு வந்தாள். ''பிரின்ஸ் சும்மா இரு'' என்று நாயை அதட்டிவிட்டு ''வாருங்கள் மாப்பிள்ளை'' என்று சந்திரனை வரவேற்றாள்.

தன் பின்னோடு வந்த கணவரைப் பார்த்து ''என்னங்கள் இவர்தான் நம் சுமியின் கணவர். மாப்பிள்ளை இவர்தான்...'' ''என் சுமியின் சித்தப்பா'' என்று சிரித்துக் கொண்டே முடித் தான் சந்திரன். லிங்கம் நீட்டிய கையைப் பற்றிக் குலுக்கி விட்டு ''சவுக்கியமா சின்ன மாமா? என்று குசலம் விசாரித்தான்.

அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டுச் சிரித்தார் லிங்கம். ''ராமநாதனுடைய தேர்வு பிரமாதம்'' என்று பாராட்டினார். ''உங்கள்

திருமணத்துக்கு வர இயலாது போயிற்று மாப்பிள்ளை. இங்கே தொழிற்சாலையை விரிவுபடுத்திக் கொண்டு இருந்தோம். பிறகும் வரமுடியவில்லை.''

அதனால் என்ன மாமா? இப்போது தான் நானே இங்கேயே வந்து விட்டேனே. அதோடு நீங்கள் பெரியவர்கள். நான் சின்ன வன் வந்து உங்களைப் பார்த்தது தான் முறையாகும்'' என்றான் சந்திரன் தன் அழகிய பல்வரிசையை லேசாகக் காட்டி புன்னகை செய்தபடி.

சாந்தா உள்ளே செல்லப் போனாள்.

''ஊகூம் அத்தை எங்கே போகிறீர்கள்?'' என்று தடுத்தான் சந்திரன்.

''உங்களுக்குச் சாப்பாடு ஏதாவது...?''

''ஒன்றும் வேண்டாம் பிளேனிலேயே எல்லாம் ஆகி விட்டது'' என்றான் சந்திரன்.

''இப்போதா பிளேன்?''

ஆமாம். சில நூறு நிமிடங்கள் மட்டுமே தாமதம் அவ் வளவுதான் என்று அவன் சிரிக்காமல் சொல்ல எதிரில் இருந்த இருவரும் நகைத்தார்கள்.

''சுமியை எழுப்புகிறேன்'' என்று மீண்டும் உள்ளே திரும்பினாள் சாந்தா.

''தயவு செய்து வேண்டாம் அத்தை. அவளை நானே எழுப் பிக் கொள்கிறேன்...ம்...அப்பா'' என்று கைகளை உயர்த்திச் சோம்பல் முறித்தான். கைமறைவில் ஒரு சிறு கொட்டாவியை வெளியேற்றினான்.

குறும்புடன் குபீரென்று சிரித்தாள் சாந்தா. ''அசல் பெரிய அத்தான் மாதிரியேதான். தன்னைப் போலவே எப்படித்தான்

பிடித்தாரோ'' என்று சொல்லி விட்டு ''வாருங்கள் மாப்பிள்ளை, உங்களுக்குத்தான் தூக்கம் வந்து விட்டதே'' என்று மீண்டும் சிரித்தாள். லிங்கமும் இணைந்து நகைக்க சந்திரன் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு எழுந்தான்.

சுமியின் அறையைக் காட்டினாள் சாந்தா. ஒரு கையில் கைப் பெட்டி இருக்க மறுகையால் கதவின் கைப்பிடியைத் திருகினான் சந்திரன் கதவை லேசாகத் திறந்து, ''அப்போது...'' என்று சின்ன மாமியாரின் முகத்தைப் பார்த்தான். சாந்தாவின் கண்களைச் சந்தித்ததும் சிரித்து விட்டான். ''நீங்கள் நிரம்பவும் பொல்லாதவர்கள் அத்தை குட்நைட்'' என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்று கதவை தாளிட்டான்.

அறைவாயிலில் பேச்சுக்குரல் கேட்கவும் சுமித்ராவின் இனிய தூக்கம் சற்றே கலைந்தது. மெல்ல புரண்டு படுத்தவள் அறைக் கதவு திறந்து தாளிடும் சத்தம் கேட்கவும் மிகுந்த சிரமத்துடன் கண்களை திறந்து பார்த்தாள். விடிவிளக்கின் ஒளியில் சந்திரன் உருவம் அரை குறையாகத் தெரிந்தது. கனவு கண்டு கொண்டு இருந்ததால் அவன் நிற்பது போலத் தெரிகிறதோ என்று கண்ணைக் கசக்கி விட்டுக்கொண்டு பார்த்தாள். கனவல்ல நிஜமான சந்திரனேதான்... எப்படி?

கைப்பெட்டியை ஒரு புறமாக வீசிவிட்டு டையைக் கழற்றி வீசிவிட்டு ஷர்ட்டையும் கழற்றி வீசிவிட்டு உறுதியான காலடிகளுடன் அவள் அருகே வந்தான் சந்திரன். அவன் பார்வை அவள் முகத்தை விட்டு வினாடிகூட அசையவில்லை. அவளும் தன் பார்வையை விலக்கிக் கொள்ள முடியாமல் பிரம்மையுடன் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தாள். கட்டிலில் அவளுக்கு இருபுறமும் கைகளை ஊன்றி அவன் குனிந்த போது அவனது பரந்த தோளும் கரங்களும் ஒரு பெரிய பறவையின் சிறகுகள் போல நீண்டு பரந்து அவள் பார்வையை மறைத்தன.

10

காலையில் கண்விழித்தபோது சுமித்ராவுக்குச் சற்று நேரம் ஒன்றும் புரியவில்லை, ஆனால் தன்மேல் கனமாகக் கிடந்த ஆண்கரத்தைப் பார்த்தும் எல்லாமே போட்டி போட்டு கொண்டு புரியவந்தன. ஆக அவன் சொன்னது போல அவள் அசடாகத் தான் நடந்து கொண்டாள். தற்சமயம் தலைமறைவாக இருந்து விட்டால் அவனது இந்த வேகம் மாறிவிடும் என்று நினைத்தாளே அவள் ''நினைத்ததை நின்று சாதிக்கும் ரகம்'' என்று சித்தியல்லவா சொல்லித் தரவேண்டியிருந்தது? ஆனால் என்ன இருந்தாலும் எதிர்ப்பே இல்லாமல் அவள் எப்படி அவனுக்குப் பணிந்தாள்? அவள்... சுமித்திரைக்கு அதற்கு மேல் சிந்திக்கக் கூட பயமாக இருந்தது. வெட்கமாகவும் கூடத்தான். மெல்ல அவன் கரத்தை விலக்விட்டு எழுந்து சென்றாள்.

அவள் குளித்துவிட்டு வரும்போது அவள் விழித் திருக்க வில்லை. சற்று நேரம் பார்த்துக்கொண்டே நின்றாள். ஏதோ கனவில் அவன் இதழ்கள் மலர்ந்தன. பிறகு அவன் லேசாக அசையவும் சுமித்ரா அவசரமாக வெளியே ஓடி விட்டாள்.

''மாப்பிள்ளைக்குக் காபி சுமி?'' என்றாள் சாந்தா,

''அவர் சிற்றுண்டியோடு சாப்பிடுவார்'' என்று நழுவினாள் சுமித்ரா.

''அதற்குள் முந்தானையைப் பிடித்துக்கொண்டு ஓடி வந்து விட்டாரோ'' என்று கேலி செய்தாள் லாவண்யா.

''அத்தானைப் பார்க்க வேண்டும்'' என்றார்கள் பையன்கள்.

''விழித்திருப்பார் உள்ளே போய்ப் பாருங்கள்'' என்று தம்பிகளை உள்ளே ஓட்டிவிட்டாள் சுமித்ரா.

சற்றுநேரம் அந்த அறையில் சளசளவென்று பேச்சு கேட்டது. சந்திரன் சிரிப்பதும் கேட்டது. ''விடுவதில்லை அத்தான். இன்று தோட்டத்திற்கு பிக்னிக்'' போகும் போது ''உங்களோடு டென்னிஸ் ஆடிவிட வேண்டியதுதான்'' என்று அவனை இழுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தார்கள் ரமேஷும், சுரேஷும்.

''தோட்ட பிக்னிக்'' என்று சுமிமிடம் புருவங்களை உயர்த்தினான் சந்திரன்.

''இங்கே ஊருக்கு வெளியே சித்தப்பாவுக்கு ஒரு தோட்டம் இருக்கிறது. அங்கே இன்று பிக்னிக் போகலாம் என்று திட்டம்...?'' என்று குனிந்த தலை நிமிராமல் முணு முணுத்தாள் சுமித்ரா.

''ஆகா என்ன வெக்கமடியம்மா, அத்தான் எங்கள் தோட்டம் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். அதனால் இன்றைய 'பிக்னிக்'கில் நீங்களும் கலந்து கொள்ளவேண்டும் ம்ம்... அப்புறம் உங்கள் மக்குவுக்குத்தான் ஒன்றும் தெரிய வில்லையே. என் பெயர் லாவண்யா. உங்கள் சின்ன மாமாவின்...''

மூத்த மகள். இந்த இரு வால் பையன்களுடைய அக்கா'' என்று முடித்தான் சந்திரன்.

''கரெக்ட்'' என்றாள் லாவண்யா.

''ஆக என் மக்கு முழுமக்காக இருக்கவில்லை'' என்று இயம்பினான் சந்திரன்.

''ஓகோ'' என்று எல்லோரும் ஆரவாரம் செய்தனர். ''சுமிக்கு இவ்வளவு பரிந்து கொண்டு வருகிறீர்களே!''

சந்திரன் சிரித்தான். ''அப்புறம் இன்னொன்று நான் பிக்னிக் வருகிறேன். ஆனால் ஐந்தரைக்குள் திரும்பி விட வேண்டும் ஏனெனில் ஆறு இருபத்தைந்துக்கு ரயில் இருக்கிறது.''

''ரயிலா?'' என்று பல குரல்கள் கோரஸ் பாடின.

''ஊகூம் அதெல்லாம் கிடையாது.''

''இன்னும் இரண்டு நாளாவது இங்கே இருக்க வேண்டும்.''

''சுமியை விடமாட்டோம்.''

சந்திரன் புன்னகையுடன் பேசாது நின்றான்.

''கட்டாயம் போக வேண்டுமா மாப்பிள்ளை?'' என்று லிங்கம் வினவினார்.

''அங்கே மாமா தனியே எல்லா வேலைகளையும் பார்த்துக் கொண்டு கஷ்டப்படுவார் இல்லையா சின்ன மாமா?''

''சுமியையாவது விட்டுப் போகக் கூடாதா? ஒரு நாலு நாள் இருக்கட்டுமே'' என்றாள் சாரதா கொஞ்சுவது போல.

''அவளை விட்டுப் போக வசதிப் படாதே அத்தை மாமா அவளைக் காணாமல் தவித்தும் போவார்.'' என்றான் சந்திரன் தீர்மானமாக.

''மாமா மட்டும்தான் தவித்துப போவாராக்கும்.''

''என் வாயால் சொல்ல வேண்டுமா அத்தை? அவரை விடவும் நான்தான் தவித்துப் போவேன் போதுமா'' என்று நகைத்தான் சந்திரன்.

'ஓ' என்று எல்லோரும் சிரித்து விட்டனர். சுமித்ராவால் சிரிக்க முடியவில்லை. உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு அசையா

மல் நின்றாள். சந்திரனின் பார்வை அந்த உதட்டில் பதிவதை சாந்தா கண்டாள்.

''நான்தான் முன்பே சொன்னேனே. பெரியத்தான் மாதிரி தான் மாப்பிள்ளையும், அனுப்புகிறமாதிரி அனுப்பி விட்டுப் பின்னோலேயே அக்காவை வந்து அழைத்துப் போய்விடுவார் அவர். நீங்களும் அதே மாதிரிதான் செய்கிறீர்கள் சரிதான் சுமி. நீ மாப்பிள்ளையின் துணிமணிகளை எடுத்து வைத்து விடு, போம்மா. லாவண்யா துவைத்ததில் சுமியின் துணிகள் இருக்கும் பார்த்துப் பிரித்து எடு. பிறகு கிளம்புகிற நேரம் தேடிக் கொண்டு இருக்கக் கூடாது.

சுமித்ரா பேச்சின்றி அறைக்குள் சென்று சந்திரனின் துணிகளை எடுத்து வைத்தாள். பின்னோடு உள்ளே வந்தான் சந்திரன். குனிந்த தலை நிமிராமல், துணிகளைப் பெட்டியினுள் வைத்துக்கொண்டிருந்த சுமித்ராவைத் தொட்டுத் தன்புறமாய் திருப்பினான். மீண்டும் அவன் அவளை விடுவித்தபோது சுமிக்கு மூச்சு வாங்கியது.

''வரலாமா?'' என்று யாரோ கதவைத் தட்டினார்கள். ரமேஷ் தான். அத்தானை கையோடு இழுத்துச் சென்றான் அவன்.

காரில் செல்லுகையில் சாந்தா குறைப்பட்டுக் கொண்டே வந்தாள். ''சுமி ஒரு பத்து நாளாவது இருப்பாள் என்று பார்த்தேன். இப்படிப் பண்ணுகிறீர்களே'' என்றாள் ஆதங்கத்தோடு.

''லாவண்யாவின் திருமணத்தின்போது நானும் அவளுமாக இங்கே இரண்டு வாரம் டேரோ போட்டு விடுகிறோம். திருப்தி தானே அத்தை'' என்றான் சந்திரன் தேறுதலாக.

''அடேயப்பா! இரண்டு நாள் தங்கவிடவில்லை. இரண்டு வாரம் தங்குகிறார்களாம். மழை பொழிந்து ஊரெல்லாம் வெள்ள மாகிவிடாதா?'' என்றாள் சாந்தா கேலியாக.

சந்திரன் சிரித்துக் கொண்டான்.

''சிரிக்கிறீர்களே தவிரக் கொஞ்சங்கூட விட்டுத்தர மாட்டேன் என்கிறீர்களே. அதோடு லாவண்யாவின் திருமணத்துக்கு இன்னும் மூன்று மாதங்கள் இருக்கின்றன தெரியுமா?''

அவ்வளவு நாட்களுக்குள் இந்த வார்த்தைகளை நாம் மறந்துவிடுவோம் என்ற நம்பிக்கையில்தான் சொல்லியிருப்பார்'' என்றாள் லாவண்யா.

''அட சரியாகச் சொல்லிவிட்டாயே. மக்கு இல்லாத மைத்துனிதான்'' என்று கூறிவிட்டு மேலும் நகைத்தான் சந்திரன்.

தோட்டத்தில் சந்திரனை நன்றாக ஆடவைத்தனர் ரமேஷும், சுரேஷும் அவர்கள் இருவருக்குமாக அவன் ஒருவனே ஈடு கொடுத்து விளையாடுவதை லேசாக கவனித்து விட்டு அகன்றாள் சுமித்ரா. நீர் ஊற்றின் அருகே சென்று அமர்ந்தாள். அவளுக்குத் தனியே சற்று நேரம் இருந்தாக வேண்டியிருந்தது. ஓர் இரவுக்குள் தலைகீழாக மாறிவிட்ட இந்த உலகத்தைப் பற்றிச் சற்று சிந்தித்தாக வேண்டியிருந்தது. ஆனால் எதிர்காலத்தைப் பற்றி சிந்தியாமல் மனம் முன் தினத்திலேயே உழன்றது.

'சுமி' என்ற அழைப்புடன் ஒரு கரம் தோள் மீது விழவும் சுமித்ரா திடுக்கிட்டாள். அவசரமாக எழ முயன்றாள். ஆனால் அவளது தோளை அழுத்தி உட்கார வைத்துத் தானும் வெகு அருகே அமர்ந்து கொண்டான் சந்திரன். அவனது அருகாமையில் சுமித்ரா முகம் சிவந்து மனம் குழம்பிப் போனாள்.

''ஏன் சுமிக்குக் கோபமா? அல்லது வெட்கமா? முகம் ரத்தமாகச் சிவந்து போயிற்றே'' என்றான் அவன் கொஞ்சலாக.

சுமித்ரா முகத்தைக் கவிழ்த்துக் கொண்டாள்.

சந்திரன் குரல் மாறியது. ''சுமி'' என்று தயங்கிவிட்டு மீண்டும் தொடர்ந்தான். ''சுமி உனக்கு என் மேல் கோபம் இல்லையே'' என்று அவள் வியக்கத்தக்க விதத்தில் பணிவாகவே கேட்டான்.

சற்று நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு மீண்டும் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள் சுமித்ரா.

அவன் முகம் முலர்ந்தது. ''என் சுமி'' என்று புன்முறுவலுடன் அவளது கன்னத்தை வருடினான்.

சுமித்ரா தடுமாறிப் போனாள். ''நான்... அங்கே யாராவது பார்த்'' என்று தினறினாள்.

சந்திரன் உல்லாசமாகச் சிரித்தான்.

சுமி என்ற செல்லப் பெயர் அவள் வாயில் வெகுசுலபமாக ஒரு தனி அர்த்தத்தில் ஒலிக்கக் கேட்டாள் சுமித்ரா இன்னமும் அதிகமாக இனிய குழப்பத்தில் ஆழ்த்தினான்.

இந்த இனிய தவிப்புதான் திருமணமா!

ஐந்து மணிக்கே எல்லோரையும் கிளப்பிக் கொண்டுவந்து விட்டான் சந்திரன்.

''நான் சுமியோடு நிறையப் பேச வேண்டும் என்றிருந்தேன்'' என்றாள் லாவண்யா குறையோடு.

''சென்னைக்கு வந்து வேண்டுமட்டும் பேசுவதுதானே'' என்று பதில் கொடுத்தான் சந்திரன். ''அல்லது ஒருவேளை டாக்டர் அனுமதிக்க மாட்டாரோ'' என்றான் கேலியாக. லிங்கம் மகளைப் பற்றி அவனிடம் சொல்லியிருந்தார்.

தந்தையும் தாயும் சிரிப்பதைக் கண்டதும் ''அப்பா சொல்லிவிட்டாராக்கும்'' என்று தந்தையிடம் பாய்ந்தாள் லாவண்யா.

''ஏன்? சுமித்ரா சொல்லமாட்டாளாக்கும்?'' என்று மனைவியை மாட்டிவிட்டான் சந்திரன்.

''சுமி, நீ கூடவா? ஒருவரிடம் சொல்லக் கூடாது என்றேனே'' என்று அவளிடம் பாய்ந்தாள் லாவண்யா.

''கணவனும் மனைவியும் உள்ளத்தால் ஒருவரே என்பது தெரியாதா லாவண்யா?'' என்றான் சந்திரன்.

''நான் சொல்லவில்லை லாவண்யா'' என்றாள் சுமி மெல்லிய குரலில். சந்திரன் சிரிப்பில் அவள் மெய் சொல்வது போலவே தெரியவில்லை.

''அப்பாவிடமும் சொல்லிவிடு சுமிம்மா'' என்றார் லிங்கம்.

வீட்டில் பெட்டிகளை எடுத்துக்கொண்டு எல்லோரும் ரயில் நிலையத்திற்கு வந்தார்கள்.

அங்கே யாரோ ஒருவர் சந்திரனிடம் புன்னகை செய்தார். ''டிக்கட் கிடைத்ததா சார்?'' என்று வினவினார். பிறகு ''பெரிய ஆள் சார் நீங்கள், நேற்று இரவு எட்டுமணிக்கு வந்து இன்றைக்கு டிக்கட் எடுத்து விட்டீர்களே என்று வியந்து பாராட்டினார்.

''எட்டுமணியா? பிளேன் லேட் என்கிறீர்களே,'' என்று குழப்பத்துடன் கேட்டாள் சாந்தா.

ஜாடையாகச் சிறுவர்களைப் பார்த்துவிட்டு ''இதெல்லாம் கண்டு கொள்வார்களா அத்தை?

தூக்கக் கலக்கத்தில் சுமி மிகவும் அழகாக இருப்பாள் என்று சிரித்தான் சந்திரன்.

சித்தி புரிந்து கொண்டு நகைத்தது ஒன்று சுமித்ரா அறிந்து, கொண்டது வேறுவிதம். தப்புவது பற்றி சிந்திக்கும் அவகாசம்கூட அவளுக்கு கிட்டாதபடி செய்திருக்கிறாள். ஏழே காலுக்கு பூனாவுக்கு வந்தவன் பதினொரு மணிக்கு மேல் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறான்? இவனை சுமித்ரா வெல்ல இயலுமா என்ன, இயலவில்லையே ஆனாலும் இந்தத் தோல்வி வேதனை தரவில்லையே தோல்வியும் வெற்றி ஆகுமா? ஆகக் கூடுமோ?

ரயில் கிளம்பியது. ''கதவை உள்ளே பூட்டி விடலாம் சுமி. நாலு சீட்டும் நம்மதுதான்'' என்றதும் அவள் திகைத்தாள். இது ஏன்? ஒன்று தோற்றாலும் அடுத்தது நிச்சய வெற்றியா, உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு யோசித்தாள். யோசனையைப் பாதியில் தடுத்தது சந்திரனின் வேகமான அணைப்பு.

இந்த அணைப்புக்குள் அடங்குவதைக் காட்டிலும் தீயை இன்பமாக அணைக்கலாம் என்று நினைத்தாளே. ஆனால் அது வேண்டா வெறுப்பான அணைப்பு அல்லவா? இப்போது அவள் விரும்பித்தானே... அல்லது... வேண்டாம் வேண்டாம், மனமே சிந்தியதே வேண்டாம்.

சென்னை நெருங்க நெருங்க சுமித்ராவின் மனம் குழம்பமாயிற்று. அங்கே சந்திரன் எப்படி நடந்து கொள்வான்? பூனாவில் சந்திரனுக்கு சுமித்ரா முழுக்க முழுக்க தேவைப்பட்டாள். ஆனால் இங்கே?

சந்திரனின் விரல்கள் சுமியின் சுளித்த புருவங்களை மெல்ல நீவின. ''எதையாவது எண்ணி மனதைக் குழப்பிக் கொள்ளக்கூடாது சுமி.

வரவர லேசாக மழை பெய்து கொண்டே வந்தது. சென்னையை அடையும்போது மாலை ஐந்தேகாலுக்கே இருட்டி இர

வின் குளிர் பரவத் தொடங்கி விட்டது. போர்ட்டரிடம் சாமான்களை இறக்கச் சொல்லிவிட்டு சுமி வைத்திருந்த சிறு சால்வையை போர்த்திவிட்டான் சந்திரன். இதைக் குரோதத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன இரு விழிகள்.

வீட்டை அடைந்தபின் ராமநாதனிடம் சற்று நேரம் மகளும் மருமகனும் பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

''சுமியைக் கொண்டு வந்துவிட்டேன் பாருங்கள் மாமா'' என்று பெருமையடித்தான் சந்திரன்.

''ஆச்சரியம்தான் மாப்பிள்ளை, அங்கே போனால் அவளை விடவே மாட்டார்கள். இவளுக்கும் உள் நேசம் உள்ளவர்களாக உடன் ஒத்த பிள்ளைகள் அங்கே இருப்பதால் வருவதற்கு மனம் வராது'' என்றார் ராமநாதன்.

''இப்போது வந்து விட்டாளே'' என்று மீண்டும் பெருமை அடித்தான் சந்திரன்.

சுமித்ரா எழுந்துவிட்டாள். சர்வாதிகாரி போல அங்கே அவன் நடந்து கொண்டதென்ன? இங்கே அவளாகவே வந்தது போலச் சொல்வதென்ன? ''நான் இரவு உணவைப் பார்க்கப் போகிறேன்'' என்று சென்று விட்டாள்.

அவள் மாடிக்குச் சென்றபோது சந்திரனும் கூடவே வந்தான். அவன் தன் அறைப்பக்கமாக திரும்புகையில் அவளை தடுத்து நிறுத்தினான். தன்புறமாக அவளைத் திருப்பி அவள் முகத்தை ஏந்தி இதழ்களில் அழுந்த முத்த மிட்டான். பிறகு வெற்றிச் சிரிப்புடன் அவளை அனுப்பி விட்டுத் தன் அறையைத் திறந்தான்.

அவன் சிரிக்கவும் சுமிக்கு ஒரே வெட்கமாகிவிட்டது. அவன் விரும்புகிறபடி எல்லாம் இப்படி வளைகிறோமே என்று நாணத்துடன் பினைத்தாள்.

முகம் கழுவிவிட்டுக் கண்ணாடி முன்னே நின்று தன்னையே பார்த்துக் கொண்டாள் சுமித்ரா. கொஞ்சதலாக வருடி அவன் இதழ் பதித்த கன்னங்கள்? மெல்லக் கன்னங்களை வருடிப் பார்த்தாள். அவன் வருடிய நினைவில் முகம் சிவந்தாள். விரலால் இதழ்களைத் தொட்டுப் பார்த்துவிட்டுப் புன்னகையுடன் முகத்தை மூடிக்கொண்டாள்.

எப்படியோ ஒருவிதமாக அலங்காரத்தை முடித்துக்கொண்டு வெட்கத்துடன் தயங்கித் தயங்கி கதவைத் திறந்து தலையை நீட்டிப் பார்த்தாள். அவன் இன்னமும் வரவில்லை. அவனது அறைமிலிருந்து கதவோரமாக ஒளிக்கீற்று மட்டும் தெரிந்தது.

ஓசையின்றி சுமித்ரா நடந்து வருகையில் சந்திரனின் குரலும் கேட்டது. வெளியே வரக் கதவைத் திறக்கும்போது போன் வந்ததோ? புன்னகையுடன் அவன் குரலைக் கேட்டுக் கொண்டே மேலே நடந்தாள் சுமி ''நாளைக் காலையில் சந்திக்கலாம் வசந்தி.''

வசந்தி! வசந்தியா? சுமித்ராவுக்கு நெற்றிப் பொட்டிலேயே அறை விழுந்ததோ? ஒரு கணம் உயிர் இழந்தவள் போல நின்றாள்.

'எங்கேயா? காலை ஒன்பது மணிக்கு வழக்கமான இடத்திற்கு வருகிறேன் ஓகே?'' என்று அவன் டெலிபோனை வைக்கும் சத்தம் கேட்டது.

இப்போது வெளியே வருவானே. உயிருக்கு பயந்து ஓடுகிறவள் போல சுமித்ரா வேகமாக வெளியே ஓடினாள். அவன் அழைத்தாற் போலத் தோன்றியது ஆனால் அவள் நிற்கவில்லை.

கீழே வரவேற்பு அறையை ஒட்டி ஒரு குளியலறை உண்டு. அங்கே சென்று கதவைச் சாத்திக் கொண்டு சற்று நின்றாள்.

முட்டாளின் சொர்க்கம்! இரு தினங்களாக சுமித்ரா அங்கே அல்லவா இருந்து விட்டாள்! இந்த வசந்தியை அடியோடு மறந்து போனாளே. ஆனால் அவன் மறக்கவே இல்லையே என்று வேதனையுடன் நினைத்தாள்.

வழக்கமான இடத்தில் என்றானே. அப்படியானால் தினம் தினம் சந்தித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்களா? எப்படி முடியும்? ஏன் முடியாது? தனி கார் கையில் இருக்கிறது. தொழில் தொடர்பாக வெளி ஆட்களைச் சந்திப்பதாகச் சொல்லி விட்டுப் போக வேண்டியதுதானே. வழக்கமான இடமா?'' அப்படியானால் அவன் காட்டிய ஆர்வம் ஆசை எல்லாம் பொய். வெறும் வேடம் நடிப்பு அய்யோ அம்மா, அடிவயிற்றிலிருந்து திரண்டு வந்த வேதனையைப் பல்லைக் கடித்து அடக்கினாள் அதற்கு நேரம் அப்புறம் இருக்கிறது. எத்தனையோ இரவுகளில் அவளது தலையணை கண்ணீரால் ஈரமாகவில்லையா? இன்றைய இரவும் அவைகளில் ஒன்றாக இருந்துவிட்டுப் போகட்டும் இப்போது.

கலங்கிப் போன மனதைச் சீர் செய்ய முடியாமல் போனாலும் முகத்தோற்றத்தில் கலக்கம் தெரியாமல் மறைத்தாள். சாப்பிடும் அறையை நாடிச் சென்றாள்.

உணவின்போது கலகலப்பாகப் பேச முயன்றாள். தந்தை மிடமே பேசினாள். சந்திரனும் குறுக்கிடவில்லை எதையோ யோசிப்பவன் போல அமைதியாக உண்டான்.

''லாவண்யாவுக்குக் கல்யாணம் அப்பா.''

''வெரிகுட், பையன் யாராம்?'' என்று விசாரித்தார் தகப்பனார்.

''லாவண்யா பெரிய கள்ளி அப்பா. பையன் அவளது தேர்வுதான். டாக்டராம். அவருக்கே சொத்து நிறைய இருக்கிறதாம். பணத்துக்காக வருகிறார்களோ என்ற பயம் இல்லை என்கிறார் சித்தப்பா.''

''எப்படியோ, பெண்ணும் பிள்ளையுமாக நன்றாக இருக்கட்டும்'' என்று ஆசி கூறினார். ராமநாதன்.

''அவள் நன்றாக இருப்பாள் அப்பா. மிகவும் நல்ல பெண் ஆயிற்றே.''

''என்னைப் போலவேதானே. உன் மாதிரியே அவளும் நன்றாக இருப்பாள்.''

சுமித்ராவுக்கு சப்பாத்தி தொண்டையில் விக்கியது உடல் குலுங்கினாள்.

''என்ன பாப்பா?'' என்றார் தந்தை யோசனையாக.

''என்னளவு இருக்க முடியுமா அப்பா? கொஞ்சம் மட்டாகத்தான் இருக்க முடியும்'' என்று பல்லைக் காட்டினாள் மகள்.

''கரெக்ட்'' என்று எழுந்தான் சந்திரன் ''வா சுமி.''

''உங்களுக்கும் சுமியாகி விட்டாளே'' என்று விரித்தார் ராமநாதன்.

''ஆமாம், எல்லோரும்தான் இவளுக்குச் செல்வம் கொடுக்கிறார்கள். நானாவது கொஞ்சம் ''இது''வாக இருக்கலாம் என்று பார்த்தேன். அவள் என்னையும் வளைத்து விட்டாள்'' என்றாள் சந்திரன்.

அவனோடு சேர்த்து பாதிப்படி ஏறியதும் ''நான் அப்பாவிடம்...'' என்று இறங்கி ஓடிவந்தாள். அப்பா உங்களிடம் சித்தி ஒன்று சொல்லச் சொன்னார்கள். அம்மாவுடைய ரூபியும் வைரமும் பதித்த நகை செட் மாதிரிக்கு வேண்டுமாம்...''

சற்றுத் தயங்கிவிட்டுச் சந்திரன் மாடிக்குச் சென்றான்.

அவன் சென்றபின் சுமித்ரா தந்தையின் அருகே அமர்ந்தாள். பேச்சு நின்றுவிட்டது. தன்னை அடக்க முடியாமல் மெல்லத் தந்தையின் மடியில் முகம் பதித்து ஓசையின்றிக் கண்ணீர் விடலானாள்.

மகளின் கூந்தலை மெல்ல வருடினார் ராமநாதன். 'ஏன் கண்ணே? இரண்டு நாட்கள் அப்பா தவித்திருப்பேனே என்று தோன்றிவிட்டதோ? இரண்டு நாட்கள்தானே. அதற்குப் போய் அழுவார்களா? எழுந்திரம்மா கண்ணைத்துடை. மாப்பிள்ளைக்கு இரண்டு நாளாக அலைச்சல் களைத்துப் போயிருப்பார். அவரைப் போய்ப் பாரம்மா அனுப்பினார்.

ஒரு பேச்சுச் சொல்லி அழுதுவிட்டால் மனதின் பாரம் குறையலாம். ஆனால் யாரிடம் சொல்வது? தந்தையிடம் ஆறுதல் கிட்டாமல் வேதனையுடன் எழுந்து சென்றாள்.

படுக்கை அருகே மேசையில் இருந்த பூக்கிண்ணத்தில் இருந்து ஒரு ரோஜாவை எடுத்து முகர்ந்து பார்த்தபடி ''சுமி'' என்று அழைத்தான் சந்திரன்.

கூப்பிட்ட குரலைத் தொடர்ந்து காலை சந்திப்பின் ஏற்பாடு சுமியின் 'நெஞ்சில் கேட்டது. இன்று சுமித்ராவுடன் சல்லாபம். நாளை வசந்தியுடன் சரசமா? ஆத்திரத்துடன் நிமிர்ந்தாள், வெட்டும் பார்வையுடன் ''விடுமுறை உல்லாசம் பூனாவுடன் நிற்கட்டும்'' என்றாள்.

பொறுமை இழந்தவன்போல ''சுமித்ரா'' என்ற அதட்டலுடன் அவன் எழுந்தான்.

ஆனால் அதற்குள் சுமித்ரா தன் அறைக்குள் சென்று கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டாள். ''மரியாதைக் குறைவாக அறை குறைப் பேச்சில் கதவை மூடுவது பழக்கமாகி விட்டது'' என்று வெறுப்புடன் நினைத்தாள். வேறு என்னதான் செய்வது?

தன் அறையின் ஒடுங்கிய கட்டிலில் அமர்ந்தும் சுமித்ராவுக்கு நெஞ்சை முட்டிக் கொண்டு வந்தது. சற்று முன் போலவே கன்னங்களையும் உதட்டையும் தன்னையறியாமல் வருடிப் பார்த்தாள். விம்மி வெடித்துக் கொண்டு அழுகை வந்தது. அவனது நடிப்பு வேடம் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக முட்டாளின் சொர்க்கத்துக்காக ஏங்கிய தன்னை நொந்தே அழுதாள்.

மறுநாள் விசித்திரமான வகையில் சுமிக்குத் தான் தான் தப்பு செய்துவிட்டாற்போலக் குற்ற உணர்வு உண்டாயிற்று– எப்படித் தப்பாகும்? இங்கே இவளுடனும் கொஞ்சல் அங்கே அவளுடனும் குலாவலா? இதென்ன வள்ளி தெய்வானை யுகமா? அந்த மாதிரிப் பங்கு போடல்கள் எல்லாம் எனக்குத் தேவையில்லை என்று ஆத்திரமாக நினைத்தபோது நேரில் பேசும் போது வரும் நிமர்வு வரவில்லை. உள்ளூர பயந்து கொண்டே மெல்லக் கதவை திறந்து தலையை நீட்டிப்பார்த்தாள்.

''குட்மார்னிங்'' என்றான் சந்திரன் கேலிக் குரலில்.

''...'' அவள் பேந்த விழித்தாள்.

''பதிலுக்கு குட்மார்னிங் சொல்லக்கூட உனக்குத் தெரியாதா?'' என்றான் சந்திரன் ஏளனமாக.

''குட்... குட் மார்னிங்'' என்று உளறியடித்துவிட்டு வேகமாக வெளியேறினாள் சுமித்ரா.

அன்று இரவு உணவுக்குச் சந்திரன் வருவதற்கு வெகுவாகத் தாமத் ஆயிற்று. அவனை அழைத்து வருவதற்காக மாடிக்கு வந்தாள் சுமித்ரா. அங்கே அவள் அவளது அறையிலிருந்து வெளியே வருவதைக் கண்டதும் அதிர்ச்சியுற்று நின்றாள்.

அவள் கைகளில் ஸ்க்ரூடிரைவர், ஸ்பானர் போன்ற பொருட்களுடன் சுமித்ராவின் அறைக் கதவின் தாழ்ப்பாள்களும் இருந்தன.

பிரமை பிடித்தவள் போலப் பேந்த விழித்துக் கொண்டு நின்ற மனைவியின் முன் நிதானமாக வந்து நின்றான் சந்திரன். கையில் இருந்த தாள்பாளைத் தூக்கிக் காட்டி விட்டு டெலிபோன் மேசை மேல் வீசினான். ''அடிக்கடி அனாவசியமான தொல்லை தருகின்றன. அதனால் அகற்றி விட்டேன்'' என்றான்.

நெஞ்சு தடதடக்க செயலற்றுப்போய் மலைப்புடன் அவனை பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் அவனுடைய அருமை மனைவி!

11

சுமித்ரா, அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபடுபவளாகவே தெரியவில்லை.

சந்திரன் தன் அறைக்குள் சென்று கை கழுவிவிட்டு வந்தான். அப்போதும் அவள் அப்படியேதான் நின்றாள். சொல், செயல், மூளை எல்லாம் வேலை நிறுத்தம் செய்து விட்டாற்

போல. கடைசியாக அவன் தோளைத் தொட்டு ''வா போகலாம்'' என்று அழைத்துச் செல்ல வேண்டியது ஆயிற்று.'' அதன் பிறகுதான் சுயஉணர்வு வந்து ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு அவனோடு சென்றாள் சுமித்ரா.

இரவு உணவு முடிந்த பின் சில சமயங்களில் சந்திரன் அதிக வேலை என்று சென்றுவிடும் சமயங்களில் — செஸ் விளையாடுவது உண்டு. இன்று சுமித்ரா தானாகவே ''செஸ் ஆடலாமா அப்பா?'' என்று கேட்டாள்.

அவள் செஸ்ஸில் உட்கார்ந்து விட்டால் இப்போதைக்கு அவன் சற்று அகன்று சென்றுவிட மாட்டானா? இந்த நெஞ்சுப் படபடப்பு சற்றுக் குறையாதா என்று நினைத்தாள் சுமித்ரா. ஆனால் அந்தக் கல்லுளிமங்கன் அங்கேயே உட்கார்ந்து விளையாட்டைக் கவனிக்கத் தொடங்கி விட்டான். சுமித்ராவுக்குச் சிந்தனை செயல்பட மறுத்தது. சிந்தனை இல்லாமல் செஸ் விளையாடுவது எப்படி?

''என்னம்மா விழித்துக் கொண்டு இருக்கிறாய்? காயை வை'' என்று ஊக்கினார் தந்தை.

திடீரென்று பிடிக்கவில்லை அப்பா. போதும் விளையாட்டு'' என்று எழப் போனாள் சுமித்ரா.

''எங்கே ஓட்டம்? வா நானும் உன் பக்கம் ஆடுகிறேன்'' என்று அவளது கையைப் பற்றி இருத்தினான் சந்திரன். தானும் அவளோடு அதே சோபாவில் உட்கார்ந்து கொண்டு விளையாட்டைத் தொடர்ந்தான்.

விளையாட்டில் யார் வெற்றி பெற்றார்கள் என்பது கூட சுமித்ராவுக்குத் தெரியாது. தந்தை அறியா வண்ணம் மெல்லக் கையை விடுவித்துக் கொள்ள முயன்று பார்த்துத் தோற்றாள்.

அவனது பிடி தளரவே இல்லை ''எல்லாம் பண்ணிவிட்டு நிச் சிந்தையாக விளையாடுகிறாரே'' என்று அவளுக்கு ஆத்திரங் கூட வந்தது.

ஆக அப்பா வாயிற்றே என்று சுமி உங்களுக்குச் சும்மா சும்மா விட்டுக் கொடுத்திருப்பாள் போல் தெரிகிறது என்று மாமானாரை கேலி செய்தபடி எழுந்தான் சந்திரன். ''வா சுமி தோட்டத்தில் சற்று உலாவிட்டு வரலாம்'' என்று அவளை எழுப்பினான்.

''செய்யுங்கள் விட்டுக்குள் ஒரே இறுக்கமாக இருக்கிறது அல்லவா? பின்னிரவில் மழை வரும்போலத் தோன்றுகிறது'' என்று ராமநாதனும் எழுந்தார். ''குட்நைட் மாப்பிள்ளை குட் நைட் சும்மா.''

தோட்டத்தில் அவன் கைப்பிடியில் இயற்திரம்போல் நடந்தாள் சுமித்ரா.

''காலையில் அவளைச் சந்திப்பார். அதன் பிறகும் என்னிடம் இப்படி நடந்துகொள்ள அவரால் எப்படி முடிகிறது'' இது சுமிக்கு விளங்கவில்லை. மனதில் ஒருபாதிக்கு இந்த விவகாரங்கள் ஒன்றும் பிடிக்கவில்லை. அதே சமயத்தில் அடுத்த பாதி அவனது அருகாமையை மிகவும் விரும்பியது. இருவகை உணர்ச்சிகளுக்கும் இடையே சிக்கித் தினறினாள் சுமித்ரா.

''ஒரே கொத்தில் மூன்று குண்டு மல்லிகை பூத்து இருக்கிறதுபார்'' என்று கவனமாக வளைத்து மேலே படரவிட்டிருந்து கொடியிலிருந்து அந்தக் கொத்தைப் பறித்தான் சந்திரன். அதை முகர்ந்துவிட்டு ''இதை எப்படி உன்தலையில் சூடுவது? எப் படியோ செருகுவார்களே'' என்று அவளது கூந்தலின் அருகே கையைக் கொண்டு சென்றான் சந்திரன்.

''அது நிற்காது ஹேர்பின் குத்தவேண்டும்'' என்று மெல்லச் சொன்னாள் சுமித்ரா.

''பின்னே சினிமாவில் எல்லாம் எப்படி நிற்கிறது.''

''அது கற்பனை 'ட்ரிக்' கில் நிஜம் போல உருவகப் படுத்திக் காட்டுகிறார்கள்'' சுமித்ரா.

''ஆமாம் நிஜம்போலத் தோன்றும் பல கற்பனைகள் உண்மையை அநியாயமாகக் கெடுக்கின்றன'' என்றான் சந்திரன். சுமிமின் உடல் அதிர்வதை உணர்ந்து அவளைத் திருப்பி, இதோ பார் சுமி நீ முட்டாள் அல்ல வருவதை அதது வரும் போது வருகிற மாதிரியில் எதிர் கொள்ள வேண்டும். சும்மா இல்லாததையும் பொல்லாததையும் எண்ணி மனதைக் கெடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று கூறினான்.

பொல்லாததுதான். ஆனால் வசந்தியின் தொடர்பு இல்லாதது அல்லவே. சுமியின் வேதனையை இருள் மறைத்தது.

இரவில் வழக்கம் போல சுமித்ரா குளித்துவிட்டு வரும் போது அவளது அறைக்கதவு தட்டப்பட்டது.

கதவின் தாளை அகற்றிவிட்டு வருவதற்கு அநுமதி கேட்கிறானே என்று நினைத்தபடி 'வரலாம்'' என்றாள் சுமித்ரா.

கதவு திறந்து வெற்று மார்பின் குறுக்காகக் கையைக் கட்டிக் கொண்டு அங்கேயே நின்றான் சந்திரன்.

சுமிமின் இதயத் துடிப்பு பந்தயக் குதிரை போல் ஓடலாமிற்று. பேசாமல் தாயின் படத்தருகே சென்று திருநீறு பூசினாள். கண்ணாடியின் முன் அமர்ந்து கைநடுங்க திலகமிட்டாள். பிறகு ஒன்றும் ஓடாமல் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தாள்.

சந்திரன் அவளை நோக்கி வருவதை விரிந்த விழிகளுடன் கண்ணாடியில் பார்த்தாள். அருகில் வந்து குனிந்து மனைவியைத் தூக்கினான் கணவன்.

''...ளீஸ்'' என்றாள் சுமி பிரயாசையுடன்.

''இனிமேல் என் அன்பான மனைவியே நீதான் என்னை ''ப்ளீஸ் பண்ணவேண்டும்'' என்று நகைத்து விட்டு அவளைக் கையில் ஏந்திச் சென்றான் சந்திரன்.

இதுவே தினசரி வழக்கமும் ஆயிற்று.

சந்திரன் ஒரு நல்ல ஆசைக் கணவனாக நடந்து கொண்டான். வசந்தியைப் பற்றி மட்டும் மறந்து விட முடியுமானால் சுமித்ரா குறைபட எதுவுமே இல்லை. மறந்துவிட முயற்சியும் செய்தாள். ஆனால் குரங்கை நினையாமல் மருந்து குடிக்க முயன்றவன் கதை தெரியுமல்லவா? அவனைப் போலவே சுமித்ராவும் வசந்தியை மறக்க முடியாமல் திண்டாடினாள்.

சந்திரன் அருகில் இருக்கையில் புதுமணப் பெண்களுக்கே உரித்தான இனிமை நிறைந்த நாணமும் வெட்கமுமாக முகம் சிவந்தாள். ஆயினும் அவனது அன்பில் லயித்து அவனோடு மனம் ஒன்றும் உரிமை தோன்றவில்லை. அந்த மனம் இன்னொருத்திக்குச் சொந்தம் என்ற உணர்வு அவளது அடிமனதில் உறுத்திக் கொண்டே இருந்ததே. சந்திரன் பக்கத்தில் இருந்தால் பெட்டிமினுள் பாம்பு போல அடங்கியிருக்கும் அந்த உறுத்தல் அவன் அகன்றால் விசுவரூபம் எடுத்து அவளை வருத்தியது.

ஆனால் அந்த உறுத்தலும் மெல்ல மெல்ல அடங்கலாமிற்று. தன்னால் இயன்ற அளவு நேரத்தைச் சந்திரன் சுமியுடன் கழித்தான்.

மனதுக்குப் பிடித்தமான இசைத் தட்டை ரேடியோ கிராமில் வைத்துவிட்டு தோள் வளைமில் அவளை அணைத்தவாறு மணிக்கணக்காக அமர்ந்திருப்பான். அவன் விஷயம் எப்படியோ அவளுக்கு உலகமே மறந்து போகும்.

''என்ன மிருதுவாக இருக்கிறாய் சுமி, பூவீதழ்கூட தோற்றுவிடும்'' என்று பட்டுக்கன்னங்களை வருடுவான். அவள் மெய்சிலிர்த்து அவள் மார்பில் ஒடுங்குவாள்.

ஒருநாள் காலையில் இருள் பிரிந்து ஒளி பெருகி வரும் நேரத்தில் வழக்கம் போலப் பூப்பறித்துக் கொண்டு இருந்தாள் சுமித்ரா. மனதிலோ சந்திரன். லேசான விசில் சத்தம் கேட்கவும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள். சந்திரன்தான். ''இங்கே வா சுமி.'' லேசாகத் தயங்க விழிகளில் மீண்டும் அழைத்தான் அவன். தன்னையும் அறியாமல் ஈர்ப்புண்டு அருகில் சென்றபோது அவளது முகத்தை ஏந்தி நெற்றியில் முத்தமிட்டான் கணவன்.

அன்று சந்திரன் அவளை வற்புறுத்தி தன்னை 'அத்தான்' என்று அழைக்கச் செய்தான். அவளது வற்புறுத்தலில் அழைத்து விட்டு வெட்கம் தாளாமல் தடுமாறினாள் சுமி. தடுமாறுகை மில் கீழ் உதட்டைப் பற்களால் அழுத்துவது அவளது வழக்கம். அப்படி அழுத்தும் போது வடிவுற அமைந்த மேல் வரிசைப் பற்கள் சதைப் பற்றுடன் கூடிய ரோஜா இதழ்களின் மேல் அழகுற மின்னும் சந்திரன் கண்டு விட்டால் கணவன் பார்வை யுடன் நெருங்குவான். இன்றும் அப்படி உதட்டை அழுத்தி விட்டு அவனது முத்திரையை வாங்கிக்கொண்டு ஓடினாள். சந் திரனுடைய நகையொலி அவளைத் தொடர்ந்து பன்னீரைத் தூவிற்று.

இப்படிப் பல நூறு சம்பவங்கள். இனிய நிகழ்ச்சிகள் சுமித்ரா வசந்தியை மெல்ல மெல்ல மறக்கலானாள். அவளை நினைக்க நேரமில்லாமல் வேறு ஒன்றும் அவளது கவனத்தைத் தன் வசம் செய்து கொண்டது.

சந்திரனோடு சினிமாவுக்குப் போனபோது சுமித்ரா வழக்க மாகப் பொருட்கள் வாங்கும் ''ஆத்மா டிப்பார்ட் மெண்டல் ஸ்டோர்ஸிஸ்'' மனோஜரிணியைத் தியேட்டரில் சந்திக்க நேர்ந்தது.

''இப்போதெல்லாம் அங்கே வருவதே இல்லையே'' என்று பிலிபிலுவென்று பிடித்து கொண்டார் அவர்.

அவர் கூறியது மெய்தான் – வசந்தி அங்கே வேலை செய்கிறாள் என்பதால் சுமித்ரா அங்கே செல்வதே இல்லை. ஆனால் அந்தக் காரணத்தை அவரிடம் எப்படி சொல்வது? ''நேரமே இல்லை'' என்று. சமாளிக்கப் பார்த்தாள்.

''புதுமாதிரி டெரீன் சேலைகள் வந்திருக்கின்றன உனக் காகக் கொஞ்சம் எடுத்து வைத்து இரண்டு வாரம் ஆகிறது'' என்று குறைப்பட்டார்.

''நாளை மாலை நான் வேண்டுமானால் கூட வரட்டுமா?'' என்றான் சந்திரன் புன்சிரிப்புடன்.

''வேண்டாம் வேண்டாம்'' என்று அவசரமாக மறுத்தாள் சுமித்ரா. ''நானே போய்விட்டு வந்து விடுகிறேன் நாளை நான் கட்டாயம் வருகிறேன் மேடம்'' என்று முடித்தாள்.

மானேஜரம்மாள் சென்றபின் ''இப்போதெல்லாம் உனக்கு நேரமே இல்லை அல்லவா?'' என்று குறும்புச் சிரிப்புடன் அவள் காதில் ரகசியம் பேசினான் சந்திரன்.

மறுநாள் அந்த கடையில் இந்தப் பக்கம் அந்தப் பக்கம் பாராமல் நேராக மாடிக்குப் போனாள் போனாள் சுமித்ரா அங்கே அவர் எடுத்து வைத்திருந்த சேலைகளில் இரண்டை வாங்கிக் கொண்டாள். அவரோடு ஒரு கொகோகோலா குடித்து விட் டுக் கிளம்பினாள். வந்தது போலவே சென்றுவிட வேண்டும் என்று நினைத்தவளுக்கு எமாற்றம் காத்திருந்தது. படி இறங் கும் போதே சுமித்ரா வசந்தியைப் பார்த்துவிட்டாள். ஒரு பெண் ணுடன் எதையோ தீவிரமாகப் பேசிக் கொண்டு வந்தாள் அவள். முகத்துக்கு நேராக அவளை எதிர்பாட விரும்பாமல் மாடிப்படி மின் பக்கவாட்டில் உள்ள முகம் கழுவும் அறைக்குள் புகுந்து கொண்டாள் சுமித்ரா.

ஆனால் வசந்தியும் அவளுடைய தோழியும் அந்த மாடிப் படிமில் பிரிய வேண்டியவர்கள் போலும். இருவருமாக அங்கேயே நின்று பேசத் தொடங்கவும் சுமிக்குச் சங்கடமாகிப் போமிற்று. அதுவும் பேச்சில் சந்திரன் பெயர் அடிபடவும் சங் கடம் வேதனையாகி விட்டது.

''வசந்தி அந்தச் சந்திரனை நீ அடியோடு மறக்க வேண்டும் என்று தான் நான் உனக்கு இங்கே வேலைக்கு ஏற்பாடு செய்தேதே. பழைய சூழ்நிலைகள் மாறினால் உன் மனமும் மாறும் என்று பார்த்தேன். ஆனால் நீ இப்படி அவரை அடிக்கடி சந்திப்பதும் டெலிபோனில் பேசுவதும் எனக்கு பிடிக்கவே இல்லை'' என்றாள் அந்தத் தோழி சற்றுக் கடுமை யாகவே.

''பின்னே பதினைந்து ஆமிரம் ரூபாய்க்கு என்னடி வழி அவரிடம்தான் பெற வேண்டும்'' என்றாள் வசந்தி.

''பதினைந்து ஆமிரம்! அவ்வளவு பணம் அவர் தருவா ராடி! என்று வினவினாள் மற்றொருத்தி.

''ஏன் தரமாட்டார்? நான் கேட்டால் முடியாது என்று அவரால் மறுக்க முடியுமா? நிச்சயம் தருவார்'' என்றாள் வசந்தி அழுத்தத்துடன்.

''ஆனால் வசந்தி அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு நீ கல்யாணம் செய்து கொண்டால் பிறகு சந்திரன்?''

''அவரைப் பற்றிக் கட்டினவள் கவலை படட்டும் நமக் கென்ன,'' என்றாள் வசந்தி அலட்சியமாக.

''என்னமோடி எனக்குச் சந்தேகம்தான் வசந்தி.''

பார்த்துக்கொண்டே இரு. இன்று மாலையே அவரிடம் அடி அடி அந்த ஆடிமேய்ச்சி சூப்பர்வைசர் வருகிறாள். ஓடு ஓடு இல்லாவிட்டால் பேயாய் அலறுவாள்'' என்றாள் வசந்தி.

ஒருத்தி அவசரமாக மாடி ஏறும் சத்தமும் மற்றவள் இன்னொரு திசைமில் செல்லும் ஒலியும் கேட்டது.

உள்ளே சுமித்ரா மெய்யாகவே முகம் கழுவினாள். கண்ணீர் நின்றாலும் கண்ணின் சிவப்பு மறையவில்லை. ஆறிவந்த புண்ணில் அடிபட்டு விட்டாற்போல மனமெல்லாம் வலித்தது.

அன்று மாலை சுமித்ராவைப் பார்த்ததுமே ''என்ன சுமி'' என்றான் சந்திரன்.

''ஒன்றும் இல்லை. சிற்றுண்டி உண்ணை வாருங்கள்'' என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்றாள் சுமித்ரா.

சாப்பாடு மேஜை முன் அமர்ந்தும் ராமநாதன், அவளைக் கவனித்துவிட்டு ''உடம்பு சரிமில்லையா கண்ணம்மா? ஒரு மாதிரி இக்கிறாயே?'' என்றார்.

''அதுதான் நானும் கேட்கிறேன்'' என்றான் சந்திரன்.

''தலைவலி'' என்று முணுமுணுத்தாள் சுமித்ரா.

''ஏன்'' என்று ஏழுந்து வந்து நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்த்தான் சந்திரன். ''சூடு ஒன்றும் இல்லை ஏதாவது மாத்திரை போட்டாயா? அல்லது டாக்டரிடம் பார்த்து விடலாமா?''

ஆகா என்ன கரிசனம் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு ''இப்போது குறைந்து விட்டது'' என்றாள் சுமித்ரா.

''சின்னய்யாவுக்கு டெலிபோன் இங்கே தொடர்பு கொடுத்தேன்'' என்று வந்தான் பையன்.

எடுத்துப் பேசிய சந்திரனுக்கு முகம் மாறியது. ''எஸ்... எஸ்... சந்திரன்தான் பேசுகிறேன் வா வசந்த்...''

வசந்தி வசந்தியா? சுமித்ரா எழுந்து விட்டாள்.. ''அப்பா நான் சற்று நேரம் தோட்டத்தில் காற்றில் உட்கார்ந்துவிட்டு வருகிறேன்.''

''நாளை பார்க்கலாமே. ஆமாம் காலை ஒன்பது மணிக்கு'' என்று சந்திரன் குரல் தொடர்ந்து கேட்டது.

மல்லிகைப் பந்தலின் கீழ் அயர்வுடன் அமர்ந்தாள் சுமித்ரா. சற்று நேரத்தில் சந்திரனின் அழுத்தமான காலடி ஓசை கேட்டது. உதட்டைக் கடித்தவள் பழைய நினைவில் சட்டென விட்டாள். இப்போது அவன் அணைத்தால் சகித்துக் கொள்ள முடியாது.

அருகில் வந்து அமர்ந்து அவளது கைகளைப்பற்றி வருடினான் சந்திரன். ''ஏன் சுமிம்மா ஏன் தலைவலி வந்தது. சளி பிடித்திருக்கிறதா? குரல்கூடச் சரியாக இல்லையே'' என்றான் அக்கறை உள்ளவன் போல.

இது நடிப்பு என்றால் நம்பக் கூட முடியவில்லையே என ஏங்கினாள் சுமித்ரா. ''இன்று பகலில் மழையில் நனைந்து விட்டேன்'' என்று வெளியே முனகிறாள்.

''என்ன முட்டாள்தனம்? நீ என்ன சிறுபிள்ளையா!'', என்று அதட்டினான் சந்திரன். உடனே இதமாக ''சரி சரிபோகிறது. இரவில் ஒரு ஆஸ்பிரின் போட்டு கொள். நாளைக் காலையும் அப்படியே இருந்தால் டாக்டரையும் பார்த்துவிட வேண்டும் வா வந்து படுத்துக்கொள்'' என்று அழைத்தான்.

''வேண்டாம்'', சற்று நேரம் இந்தக் காற்றில் இருந்தாலே சரியாகிவிடும்'' என்றாள் சுமித்ரா எங்கோ பார்த்தபடி.

''சரிதான்'' என்று சொல்லிவிட்டு ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்தான் சந்திரன்.

வசந்தியைப் பற்றிய சிந்தனையோ என்று சிந்தை நொந்தாள் சுமித்ரா. இவரால் எப்படி அவளையும் சந்தித்துக் கொண்டு என்னிடமும் சரிசனம் காட்ட முடிகிறது? இரண்டு தாரம் கொண்டவன் இருவரிடமும் பிரியமாக இருப்பானாமே அது இப்படித் தானோ? தாரமா? வசந்தியா? சுமியின் உடல் குலுங்கியது.

''நான் நெத்தியை வருடுகிறேன் நீ தூங்கு'' என்று மிருதுவாக அவன் வருடியபோது அவளுக்கு துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது.

''ஆனால் மறுநாள் காலையில் ''நான் சற்று சீக்கிரம் போக வேண்டும். ஒரு நண்பனைப் பார்க்க வேண்டி இருக்கிறது'' என்று அவன் கிளம்பியபோது அவளுக்கு நெஞ்சு கொதித்தது.

திடீரென்று ஒரு சந்தேகம் வந்தது. ஒருவேளை யாராவது நண்பனாகவே இருக்கக் கூடுமோ? இருக்காதா என்று நப்பாசை உண்டாமிற்று. அவ்னை அனுப்பி விட்டுத் தந்தையிடம் ''நானும் அவசரமாக வெளியேபோக வேண்டும் அப்பா. ஒரு

தோழியை அவசரமாகப் பார்க்க வேண்டி இருக்கிறது'' என்று கிளம்பினாள்.

''தோழியா விரோதியா சுமி? முகத்தை அப்படிக் கோபமாக வைத்திருக்கிறாயே?'' என்றார் ராமநாதன் வேடிக்கையாக.

''இவள்... இவள்... கொஞ்சம் பொல்லாத தோழி அப்பா'' என்று தன் காரை எடுத்தாள் சுமித்ரா.

வெகு விரைவிலேயே சந்திரனின் காரையும் கண்டு விட்டாள். அவள் கண்டு கொள்ள முடியாத அளவு தூரத்திலேயே அவனைப் பின்தொடர்ந்தாள்.

நேரு பூங்கா அருகே அவன் காரை நிறுத்தினான். காரில் முன்புறமாக வசந்தி ஏறுவதைக் கண்ணால் நேராக கண்டாள் சுமித்ரா. நப்பாசையாய்ப் போகவும் கண்கள் பனித்தன. உடனடியாக வீட்டுக்கு வர மனம் இல்லாமல் இங்கும் அங்குமாகக் காரிலேயே சுற்றினாள்.

''பதினையாமிரம் தருவார்'' என்று கர்வத்துடன் வசந்தியின் குரல் கேட்டது. எவ்வளவு நிச்சயமாகச் சொன்னாள்? அவள் அன்பில் அவ்வளவு உறுதி இருக்கிறது சொல்லுகிறாள்; அது கிட்டாத சுமித்ரா பதறி என்ன? கதறி என்ன? கைகுட்டையால் கண்னைத் துடைத்தாள். இன்னொன்று தோன்றியது. திருமணம் செய்து கொள்ளத்தான் பணம் கேட்கிறாள். போலத் தெரிகிறது. பிறகு சந்திரன் அவளை அவரைக் கட்டியவள்பாடு'' என்று அவள் சொன்னதும் நினைவு வந்தது. பணத்தைக் கொடுத்து விட்டால் பிறகு அவள் தொல்லை இராது அல்லவா? கொஞ்ச நாள் அவளது பிரிவில் சந்திரன் வாடினாலும் பிறகு எல்லாம் சரியாகிவிடாதா? தானா இப்படி எல்லாம் நினைக்கி றோம் என்று சுமித்ராவுக்கு ஆச்சரியமாகக் கூட இருந்தது.

ரோஷம் எங்கோ? பிடிவாதம் எங்கே? எல்லாம் எங்கே போயின? மிச்சம் வைத்த கஞ்சியானாலும் போதும் என்ற பனிவு எப்படி வந்தது? சரிசரி, எப்படியோ வந்துவிட்டது. இப்போது வசந்தி அகன்றால் சந்திரனின் முழு அன்பும் அவளுக்குக் கிட்டக்கூடும். அதுதான் முக்கியம். ஆக வசந்திக்கு அந்தப் பணத்தைச் சந்திரன் கொடுத்து விட்டால் நல்லது.

சந்திரனிடம் அவ்வளவு பணம் கிடையாது என்பது திடீரென்று நினைவு வந்தது அவசர அவசரமாகச் காரைத் திருப்பிக் கொண்டே வீட்டிற்குப் போனாள், தந்தையிடம் ஓடினாள்.

''அப்பா.''

கையில் இருந்த ∴பலைக் கைப்பெட்டியுள் வைத்து விட்டு ராமநாதன் நிமிர்ந்தார். ''என்னம்மா?''

''அப்பா அவர் பெயரில் கொஞ்சம் பணம் போடுங்களேன் செலவுக்கு பயன்படும்'' என்றாள் யோசியாமல்?''

''என்னம்மா செலவு? மாதம் ஆயிரத்து ஏழுநூறு மாப் பிள்ளைக்கு வருமே.''

''அது பெரிய பணமா அப்பா? திடீர் என்று பெரிய செலவாக வந்தால் என்ன செய்வார்?'' என்றாள் சுமி சற்று கோபத்துடன்.

''என்னிடம் சொன்னால் வேண்டிய அளவு தந்துவிட்டுப் போகிறேன்.''

''இந்தச் செலவை உங்களிடம் எப்படிச் சொல்லுவார்,'' சுமிக்கு அழுகையும் ஆத்திரமும் பொங்கின. ''என்னப்பா நீங்கள்? எனக்கு ஏதாவது நகை பரிசு கொடுப்பதானாலும் அவர் உங்களிடம் கேட்க வேண்டுமா? ஒரு பதினைந்...

இல்லை இருபதாயிரம் அவர்போரில் போடுங்கள் என்றால் பிகு பண்ணுகிறீர்களே'' என்று படபடத்தாள்.

''அடேயப்பா என் சுமிக்குட்டிக்கூடக் கோபம் வருகிறதே. மன்னித்துக் கொள் கண்ணம்மா, நான் இதை நினைக்கவே இல்லை. இன்றைக்கே மாப்பிள்ளை பெயரில் பணம் போட்டு விடுகிறேன் சரிதானா?'' என்று மகளது கன்னத்தைத் தட்டி விட்டு பெட்டிய மூடினார்.

உடனே சுமிக்கு ஒருமாதிரி ஆகிவிட்டது. ''தப்பாகப் பேசி விட்டேனா அப்பா, என்னை மன்னித்து விடுங்கள்'' என்றாள் விழிகளில் நீர்மல்க.

''சேச்சே அசட்டுப் பாப்பா'' என்று மகனைத் தட்டிக் கொடுத்து விட்டுக் கிளம்பினார் தந்தை.

சுமித்ரா அமைதியற்றுத் தவித்தாள். இந்தப் பணத்தில் வசந்தி மெய்யாகவே திருமணம் செய்வாளா? இல்லை யென்றால் என்ன செய்வது? சந்திரன் அருகே அமர்ந்து அவள் சென்ற காட்சி மீண்டும் மனதில் தோன்றியது. தாங்கொணா வேதனை யுடன் தவித்தாள்.

இவ்வளவு வேதனைக்கும் காரணமானவளான வசந்திக்கு இன்னொரு காட்சி மனதில் தோன்றி அவளை கொதிக்க வைத் தது. சுமார் ஒரு மாதத்திற்கு முன் சென்டிரல் ரயில் நிலையத் தில் கண்ட காட்சி அது. ஒன்றுவிட்ட சகோதரி ஒருத்தியை வரவேற்க வேண்டா வெறுப்பாகச் சென்றிருந்தாள். சென்றதற்கு நல்ல பலனும் கிடைத்தது. முதல்வகுப்புப் பெட்டி ஒன்றின் எதிரே சுமித்ரா நின்று கொண்டு இருக்கச் சந்திரன் ஓர் அழ கிய சால்வையை அவள் தோளில் போர்த்திவிட்டுக் கொண்டி ருந்தான் அவன் கண்களில் தான் எத்தனை கனிவு! இருக்

காதா பின்னே? பணக்கார மனைவி ஆயிற்றே. இனிப் பழ செல்லாம் மறந்துவிடும். மறந்துவிடுமா என்ன, ஆத்திரத்துடன் அவன் வீடு செல்லும் அளவுக்கு அவகாசம் கொடுத்து அவனுக்கு டெலிபோன் செய்தாள்.

12

இரண்டு நாட்களாகவே சுமித்ராவுக்கு உடம்பும் மனமும் சரியாக இல்லை. சரிமில்லாத மனம்தான் உடம்பையும் பாதித் ததோ? கூடவே... அம்மா இல்லையே என்று சுமித்ராவுக்கு இப்போதும் அழுகை வந்தது. சும்மா சும்மா கண்ணில் நீர் கொட்டியது. இது என்ன அழு மூச்சித்தனம் என்று, நினைத் தும் கூட சமாளிக்க முடியவில்லை.

அன்று காலை உணவில் பாசந்தியைப் பார்த்ததுமே சுமித்ராவுக்கு வயிற்றைப் புரட்டியது. ஒருவரும் அறியாதபடி உள்ளே நகர்த்திவிட்டு உணவை அளைந்து கொண்டு இருந் தாள். நல்லவேளையாக மாமாவும் மருமகனும் இவளைக் கவனி யாமல் தொழிற்சாலை விஷயமாக ஏதோ பேசிக் கொண்டு இருந்தனர்.

கடைசியாக ''சின்னம்மா பாசந்தி சாப்பிடல்லே,'' என்று நாயர் கரண்டியை முன்னே நீட்டவும் ''இல்லை'' என்று எழுந்து விட்டாள் ஓடோடி வந்து ''வாஷ்பேசினை, அடையவும் ஒரேடி யாக குமட்டியது குடலும் சேர்ந்து வந்து விழுந்து விடுமோ என்பதுபோல சுருட்டி சுருட்டி வாந்தி எடுத்தாள்.

''என்ன சுமி?'' என்று பதறிக்கொண்டு ஓடி வந்தான் சந்திரன்.

''சில நாட்களாகவே அவள் சரியாயில்லை... கண்ணம்மா என்னடா செய்கிறது?'' என்று எழுந்து வந்தார் தந்தை.

அதற்குள் குமட்டல் கொஞ்சம் நிற்க சுவரில் சாய்ந்து கண்ணை மூடிக்கொண்டு நின்றாள் சுமித்ரா. அவளை இழுத்துத் தன்மேல் சாற்றிக் கொண்டான். ''சுமி என்ன பண்ணுகிறது! டாக்டருக்கு போன் பண்ணட்டுமா?'' என்று கேட்டான்.

''டாக்டர் என்னத்துக்கு? இனிப்பு உண்ணட்டே.'' என்று நாயர் மகிழ்ச்சியுடன் கூவவும் தான் தந்தைக்கும் தாலி கட்டிய வனுக்கும் விஷயம் புரிந்தது. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துப் புன்னகை செய்தனர். பிறகு உரக்கச் சிரித்தனர்.

''என்ன மாப்பிள்ளை ஊட்டி எஸ்டேட் இன்னமும் மார்க் கெட்டில்தான் இருக்கிறது. அட்வான்ஸ் கொடுத்து விடவா? என்றார் ராமநாதன் மகிழ்ச்சியோடு.

மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்தான் சந்திரன் ''கொடுங்கள் மாமா ஆனால் சுமி பெயரில் வாங்குங்கள்.

சுமித்ராவுக்குப் புரிந்தது. அன்று தப்பாகப் பேசி விட்டேன் என்று சொல்ல வேண்டும் போல இருந்தது. முடியாமல் கண் களில் நீர் திரண்டது. கண்ணைத் திறந்தால் கண்ணீர் சொட்டு சிந்திவிடும் என்று அப்படியே நின்றாள்.

அதற்குள் ராமநாதன் வேறு ஒரு நினைவில் சிரிக்கலானார். ''இப்போதுதான் புரிகிறது மாப்பிள்ளை. அன்றைக்கு சுமி என்னிடம் சாடினாள் பாருங்கள். ''எனக்கு பரிசு வாங்கவும் பணத்துக்கு உங்களிடம் கேட்க வேண்டுமா?'' என்று கேட்டாள். இதற்குத்தானா பரிசு?'' சரிதான் மாப்பிள்ளை என் மகள் உங்களுக்குப் பரிசு தந்து விட்டாள். இனி நீங்கள் பரிசு வாங்க

வேண்டியதுதான் பாக்கி'' என்று மகிழ்ந்து போய்ப் பேசவும் அவளுக்குக் கேட்க சகிக்கவில்லை. அவள் கேட்ட காரணம் எவ்வளவு எதிர்மாறானது நினைக்கவும் வேதனை தாங்க முடிய வில்லை.

மெல்லக் கணவனிடமிருந்து விலகினாள். பேசாமல் மாடியை நோக்கி நடக்கலானாள். ஆனால் கால்கள் பலவீனமா கத் தள்ளாடின. சட்டென அவளை இரு கரங்களிலும் சாத்திக் கொண்டான் சந்திரன்.

''நாயர் எனக்கு இன்னொரு கரண்டி பாசந்தி போடு'' என்று ராமநாதனின் குரல் உற்சாகமாக ஒலித்தது.

அதைக் கேட்டு ரசித்தபடி மனைவியை மாடிக்குத் தூக்கிச் சென்றான் சந்திரன்.

அங்கே கட்டிலில் அவளை மென்கையாகக் கிடத்துவிட்டு அருகே அமர்ந்தான். ''என்னிடம் சொல்லவே இல்லையே சுமிக் கண்ணு'' என்றான் கொஞ்சலாக.

ஆனால் அவள் கட்டிலில் மறுபுறமாகக் கவிழ்ந்தாள். குமுறி குமறி அழத்தொடங்கினாள்.

சந்திரன் திடுக்கிட்டான். ''இங்கே பார் ஏன்? ஏன் அழு கிறாய்... என்ன விஷயம்? எதுவானாலும் என்னிடம் சொல் சுமிம்மா'' என்று எவ்வளவோ சமாதானமாகப் பேசியும் அணைத்து ஆறுதல்படுத்த முயற்சித்தும் பலனின்றி போகவே திகைத்தான். ஒன்று தோன்றவும் சில வினாடி அசைவற்று அமைதியானான். பிறகு ''ஏன் சுமி என் பிள்ளையைத் தாங்க உனக்கு அவ்வளவு தூரம் வெறுப்பாக இருக்கிறதா?'' என்று கேட்டான் வேதனையை உள்ளடக்கிய நினைதானத்துடன்.

''இல்லை இல்லை'' என்று அவன் வாயைக் கையால் பொத்தினாள் சுமித்ரா. சொல்ல முடியாத வேதனையுடன் அவளது கண்கள் அவளை நோக்கின.

ஒன்றும் புரியாமல் ''என்னமா சொல்'' என்று உருகிப் போனான் அவன்.

பார்வையைத் தாழ்த்திக் கொண்டு ''வசந்திக்குப் பதினைந்து ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்து விட்டீர்களா? அதற்குத்தான் உங்கள் பெயரில் பணம் போடச் சொன்னேன்'' என்று விம்மினாள் சுமித்ரா.

தூக்கி வாரிப் போட்டுக் கொண்டு ''உனக்கு யார் சொன்னது?'' என்று இரைந்தான் சந்திரன்.

''நீங்கள் அவளைச் சந்திப்பது எனக்குத்... தெரியும்''

''மேலே சொல்லு'' என்றான் அவன் அவளையே பார்த்தபடி.

''வேண்டுமானால் அவளையும்...'' என்று மேலே பேச முடியாமல் விம்மினாள் அவள்.

''சுமித்ரா.'' என்று அவள் தோளைப் பற்றிக் குலுக்கினான் சந்திரன். ''உனக்கு ஒன்றும் சரியாகப் புரியவில்லை. புரிந்தும் தலைகீழாக, இன்றைய மன நிலையில் ''வசந்தி'' என்ற பெயரையே நான் அடியோடு வெறுக்கிறேன்'' என்றான் எரிச்சலுடன்.

சுமித்ரா வியப்புடன் விழித்தாள்.

''ஆம் சுமி. முன் அவளை நான் விரும்பியது மெய்தான்.

ஆனால் திருமணத்துக்குப் பின் நான் அவளைச் சந்திக்க முயன்றதே இல்லை. பூனாவிலிருந்து திரும்பி வந்தோமே அன்று

அவளாகவே எனக்கு டெலிபோன் செய்தால் வரச்சொன்னாள். திடீரென்று ''பதினையாயிரம் ரூபாய் கொடு. அல்லது உங்கள் சுமித்ராவிடம் நம் கதை எல்லாம் சொல்லுவேன் என்று மிரட்டத் தொடங்கி விட்டாள். பழைய கதை எல்லாம் பேசி உன் மனதை வருத்த எனக்கு மனம் இல்லை. அதோடு அப்போதுதான் நம் உறவு கொஞ்சம் சீர்படவும் தொடங்கி இருந்தது. அதைக் கெடுக்கவும் எனக்குப் பிரியம் இல்லை. ஆனால் ஒரு ''பிளாக் மெயி''லுக்குப் பணிவதும் என்னால் இயலாத காரியம். அவளைச் சந்தித்ததெல்லாம் அவளது மிரட்டல் தவறு, அதில் காரியம் நடக்காது என்று எடுத்துச் சொல்லத்தான். அவளால் வரதட்சிணைக்காக அந்தப் பணம் வேண்டும் என்று ஒரே காலில் நின்றாள். நீயானால் என்மேல் சந்தேகப்பட்டாயாக்கும் முட்டாள். சுமி உன்னைவிட்டு ஒரு கணமும் பிரிய முடியாமல் தவித்தேனே. அது கூடவா உனக்குப் புரியாது போயிற்று'' என்றான் சற்றுக் கோபமாகவே.

''நான் இதை'' என்று முகம் சிவக்கத் தடுமாறினாள் சுமி.

''சொல்லு சுமி. சொல்லி முடி. நீ முட்டாள் அல்ல என்பது எனக்குத் தெரியும். பின் நீ ஏன் என்னை அறிந்து கொள்ள வில்லை?''

பதில் சொல்லாமல் அவன் விடமாட்டான் என்பதைக் கண்டு கொண்டு தலைநிமிராமல் ''நான் அதை வயதின் பசி என்று நினைத்தேன். அவளை நினைத்து என்னை – என்று முனு முனுத்தாள்.

அவன் பிரமித்துப் போனான். 'எப்படி? எப்படி? அவளை நினைத்து உன்னை...யா? அதெப்படி முடியும் முட்டாள். முழு முட்டாள். வெறும் உடல் பசி என்றால் அதை அடக்கிக் கொள்ளச் சக்தி அற்றவனா நான்? அதோடு உன் மனம் என்னி

டம் படர்ந்துவிட்டது என்பதை புரிந்துக் கொண்டிராவிட்டால் உன்னைத் தொட்டிருப்பேனா? நம் வாழ்க்கைத் தரத்தின் வித்தியாசத்தில் குழம்பிக் கொண்டு இருக்கிறாய் என்று நான் நினைத்துக் கொண்டு இருக்க நீயானால்... சே, அசட்டுப் பெண். எல்லாம் இந்தக் கண்ட கண்ட கதைகளைப் படிப்பதால் வந்த விளை. முதலில் அவைகளைக் கொளுத்த வேண்டும்'' என்றான் கோபமாக.

மெல்ல மறுபுறம் திரும்பி, ''அது மட்டும் இல்லை. முன்பே வசந்தியைப் பற்றிப் தெரியும்'' என்று தயக்கத்துடன் கூறினாள் சுமித்ரா.

அவளைத் தன் பக்கம் திருப்பி ''எப்போது? எப்படி? என்ன தெரியும் உனக்கு!'' என்று விசாரணை செய்தான் அவன்.

''... ... ...''

''சொல்லு சுமித்ரா. இனி இந்தக் குழப்பம் எல்லாம் இருக்கக் கூடாது. மனதில் இருப்பத்தை எல்லாம் சொல்லி விடவேண்டும்'' என்றான் சந்திரன் இதமாக. ஆனால் கண்டிப்பான குரலில்.

''நம் திருமணத்தன்று தெரியும். வரவேற்புக்கு முன்னால் ஆயாவுக்கு இப்போது மருத்துவமனையில் இருக்கிறாளே அந்த ஆயாவுக்கு – அலங்காரத்தை காட்டிவிட்டு வந்தேன். நீங்கள் வசந்தியோடு பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டேன்...'' பழைய நினைவில் அவள் முகம் வாடியது.

அவன் யோசனையோடு, ஓகோ! அதனால் தான் அன்று இரவு அப்படி நடந்து கொண்டாயோ? பணத் திமிர் என்று நான் நினைத்தேன் சுமி. பிறகும் அந்தஸ்து வேற்றுமை என்று குழம்புகிறாய் என்று நினைத்தேன். பாவம் எவ்வளவு வேதனைப்

பட்டாயோ'' என்று அவளை இறுக அணைத்துக் கொண்டான். ''சுமி என்னைப்பார் முன்னே எப்படியோ? உன்னை நான் வருத்தப்பட வைப்பேனா? உன் மகிழ்ச்சிக்காக நான் எதையும் செய்வேன் என்று புரியவில்லை? உனக்கு என்ன வருத்தம் என்றாலும் என்னிடம் சொல்ல வேண்டாமா?'' என்று அவள் முகத்தை நிமிர்த்தினான்.

''இப்போது தெரிகிறது'' என்று அவன் கையைப் பற்றித் தன் கன்னத்துடன் இணைத்துக் கொண்டாள் சுமி.

அவன் குனிந்து அவள் நெற்றிமில் முத்தமிட்டான். பிறகு கையை விடுவித்துக் கொண்டு எழுந்தான். ''இதோ வருகிறேன் சுமி'' என்று எழுந்து சென்றான். டெலிபோனை எடுத்துப் பேசினான். ''மாமாவா?'' மாமா, அடிக்கடி ஒன்று சொல்வீர்களே. நினைவிருக்கிறதா? ''நானும் மாப்பிள்ளையாக இருந்தவன் தான் எனக்கும் புரியும்'' என்பீர்களே இப்போது புரிந்து கொள்ளுங்கள்; நான் அலுவலகத்துக்கு இப்போது வரவில்லை. மதியத்துக்கு மேல் வருகிறேன். ம்? என்ன மாமா,... ஓகோ. சரி சரி, என்று சிரித்துக் கொண்டே டெலிபோனை வைத்தான்.

மீண்டும் அவன் அவள் அருகே வந்து அமரவும் சுமித்ராவின் முகம் சிவந்தது ''அப்பா என்ன நினைப்பார்?'' என்றாள் வெட்கத்துடன்.

முகவாயைத் தடவிக் கொண்டு அவன் வெகு தீவிரமாக யோசித்தான். ''என்ன நினைப்பார்?... கொஞ்சம் கஷ்டமான கேள்விதான். இன்னொருத்தர் நினைப்பதை எப்படிக் கண்டு பிடிப்பது? ம்? அவர் என்னதான் நினைத்திருப்பார்? ஆ கண்டு பிடித்து விட்டேன். சொல்லட்டுமா, சுமி? ''அப்பா ஆகப்போகிறோம் என்று இந்த மாப்பிள்ளைப் பயலுக்குத் தலை கால்

தெரியவில்லை பெண்டாட்டியை விட்டு நகர மாட்டேன் என்கிறானே! என்று நினைப்பார் சரிதானா?'' என்று அவள் காதோரம் குனிந்து அவன் சொன்னபோது அவள் முகம் இன்னமும் அதிகமாகச் சிவந்து போயிற்று.

சற்றுப் பொறுத்து அவனது தின்னென்ற தோளைத் தடவியபடி சுமி மெல்லக் கேட்டாள். ''ஒன்று சொல்லட்டுமா?''

''ஒன்றென்ன? ஓர் ஆயிரம் சொல் கண்ணே. கேட்கிறேன்.'' என்று வசனம் பேசினான்.

வந்து... வசந்திக்கு அவள் கேட்ட பணம் கொடுத்து விட்டால் என்ன?'' எனவும் அவன் முகம் மாறியது.

''நோ'' என்றான் ஒன்றைச் சொல்லாக. பிறகு ''என்னை என்னவென்று'' என்று கோபமாகத் தொடங்கினான்.

அவன் வாயை விரலால் பொத்தி அவள் சொன்னாள் ''பாருங்கள். நாம் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறோம். ''பார்க்கப்போனால் இது அவளது பாக்கியம். நான்தான் தட்டிப் பறித்துவிட்டேன். அவள் இன்னொரு பாதை காணவேணும் இது உதவுமே. அவளும் திருமணம் செய்து கொள்ளத்தானே கேட்கிறாள்.

''நான் பயந்து பணிவதாக நினைப்பாள்'' என்றான் அவன் கோபமாகவே.

''நீங்கள் கொடுக்க வேண்டாம் நானே கொடுக்கிறேன். ''இதை வைத்து மகிழ்ச்சியாக இரு'' என்று சொல்லி விட்டுக் கொடுக்கிறேன். தயவு செய்து எனக்காகச் சரி என்று சொல்லுங்கள்'' என்றாள் செஞ்சுதலாக.

ஒரு கணம் மனைவியை கூர்ந்து பார்த்த அவன் முகம் மலர்ந்தது. ''ஒரு நிபந்தனைக்கு நீ ஒத்துக் கொண்டால் சம்மதம் தருவேன்'' என்றான் பிகுவோடு.

''என்ன?'' என்று ஆவலோடு கேட்டாள் சுமித்ரா.

'நீயாக இங்கே தரவேண்டும்.'' என்று தன் உதடுகளைத் தொட்டுக் காட்டி குறும்பாக நகைத்தான் சந்திரன்.

அவள் வெட்கத்துடன் அவன் மார்பில் முகம் புதைத்தாள்.

முற்றும்